

Nr 15.

Av herr **Dickson**, om *avveckling av skogsstyrelsen*.

Den offentliga förvaltningsapparaten befinner sig i stadig och oavbruten tillväxt, varigenom antalet personer sysselsatta med administrativa och kontrollerande, icke direkt produktiva uppgifter undan för undan ökas. Alltmer allmänt har man börjat oro sig över detta förhållande; röster höjas också från tid till annan med krav på att något borde göras för att bryta denna olyckliga utvecklingstendens, men inga tecken tyda på att några verkligt effektiva åtgärder planeras för att nå målet.

Denna fråga är betydelsefull, och det är angeläget att den ej försummas.

Säkerligen erfordras för dess handläggning tämligen drastiska åtgärder, om det skall bli något av.

Kristiden har fört med sig ett antal kommissioner, som vi hoppas bli av med helt och hållet så snart som möjligt; ingen kommer att begråta dem. Men även de institutioner, som därefter skulle finnas kvar, lämna ett rikt fält för initiativ i fråga om förenklingar och indragningar. Det skall i denna enkla motion ej göras något försök att kartlägga detta fält i dess helhet. Endast en detalj skall här som exempel tagas upp till begrundande: kungl. skogsstyrelsen.

Skogsstyrelsens historia är kort, men dess tillväxt har varit remarkabel och dess krav på statskassan icke oväsentliga, låt vara att riksdagen sedan på statskontorets inrådan prutat av en del. Skogsstyrelsen företer den instruktiva bilden av just en sådan institution som, tack vare energiska, skickliga och målmedvetna mäns oförtrutna arbete, från att ej alls ha funnits till, på kort tid vuxit sig stor genom att successivt lägga under sig allt fler arbetsuppgifter. Intet tyder på att dess tillväxt snart kommer att avstanna. Den är en exponent för den farliga tendens som i det föregående berörts.

Den centralisering på skogsvårdens område, som tillskapandet av skogsstyrelsen innebär, synes mig icke representera ett steg i rätt riktning. De skogliga förhållandena i vårt avlånga land växla från trakt till trakt i så hög grad, att varje tendens till likriktning eller för stor enhetlighet kan innebära betydande faror av mycket stor ekonomisk räckvidd. Det tidigare systemet, då skogsvårdsstyrelserna i de olika länen med stöd av lokal insikt och erfarenhet skötte sin verksamhet utan nämnvärd inblandning utifrån, är ur många synpunkter att föredraga framför det nuvarande. De årliga konferenser, vid vilka då länsjägmästarna samlades för att utbyta erfarenheter och diskutera forskningens senaste rön, bidrogo till att hålla dessa tjänstemän tillräckligt väl orienterade om vad som hände inom deras fack. Dessemellan hunno de med att tillbringa mycken tid ute på de skogsmarker, som de satts att vårda. Numera har länsjägmästaren tvungits att arbetsdagen i ända sitta lutad över

skrivbordet, som dignar under papper, papper, papper, av vilka ej så få ha med skogsstyrelsen att skaffa. En jägmästares plats är i skogen och ute bland den skogsbrukande allmänheten, icke vid skrivbordet.

Mycket talar för att skogsstyrelsen, utan att några större olyckor skulle inträffa, kunde avvecklas och försvinna; att i sådant fall åtskilligt står att vinna i lägre kostnader, minskad pappersförbrukning, frigjord arbetskraft, ökad arbetsro och arbetsglädje ute i skogsvårdsstyrelserna m. m. är säkert. — De uppgifter på hithörande område, som absolut kräva central handläggning, torde kunna anförtros någon byrå i lantbruksstyrelsen, och de som jag förmodar högt förtjänta och skickliga personer, som nu sysselsättas i skogsstyrelsen, kunna lätteligen nyttiggöras på andra verksamhetsfält.

Under hänvisning till här redovisade tankar får jag föreslå,

att riksdagen måtte taga ställning till frågan om kungl. skogsstyrelsens successiva avveckling.

Stockholm den 13 januari 1948.

James I. A. Dickson.
